

On són les decisions polítiques extraordinàries en l'àmbit de les energies renovables?

El nostre Govern va ser, fa ja més de dues dècades, un dels primers en anunciar plans per impulsar l'energia verda però actualment som a la cua del rànquing de l'Estat

Hem caigut en xarxes de l'Administració que apliquen criteris molt conservadors i molt garantistes que es converteixen en autèntics laberints kafkians

MARC SEGURA
Coordinador de la Comissió
d'Energia de la Cambra de Reus

En política –i a la vida en general– hi ha una màxima que assevera que davant situacions extraordinàries calen mesures extraordinàries. Decisions que permeten governs de concentració invertebrats, canvis legislatius per procediments rocambolescos o adopció de mesures extremes per fer front a una situació que no es pot abordar seguint el guió habitual. Ho vam veure amb la pandèmia, el 2011 amb la reforma exprés de la Constitució per limitar el dèficit o durant la Transició amb la Llei per a la Reforma Política que, afortunadament, va canviar el full de ruta que havia deixat escrit el dictador, per esmentar alguns exemples més o menys propers. I, sense ànim de ser apocalíptic, m'atreveixo a dir que ho veurem amb la sequera si la situació es continua agreujant, tal com ja va passar el 2008 amb els vaixells que portaven aigua a Barcelona.

Així és la vida i així som els humans. Ens hem dotat d'unes regles del joc que ens permeten ser civilitzats i ningú pot saltar-se-les alegrement perquè fer-ho no és democràtic, en el sentit més etimològic del terme, però, de tant en tant, una conjuntura sobreenvidada, normalment imprevista, ens obliga a flexibilitzar el nostre marc normatiu en nom del bé comú. Amb pols de cirurgia, sí, però amb mà ferma.

No està passant a Catalunya amb el desplegament de les energies renovables. El nostre Govern va ser, fa ja més de du-

es dècades, un dels primers en anunciar plans per impulsar l'energia verda però actualment som a la cua del rànquing de l'Estat. I això perquè ens perdem en una selva de mecanismes ordinaris que oblidem que aquest propòsit, el de la transició energètica, és indiscutiblement extraordinari. Una dada que ho il·lustra: el 2030 hauríem de generar amb renovables el 50% de l'energia que consumim, i actualment, quan només queden 6 anys, aquest índex el tenim al 15%. Anem tard i malament.

El Govern de la Generalitat, aquest i els anteriors, no ha exercit la seva autoritat política per impulsar aquest procés al ritme que necessitem. Hem creat comissions d'estudi, hem establert criteris paisatgístics, mecanismes decisoris, taules de consens, procediments de transparència, etc. Tot amb una mentalitat poc enfocada a l'objectiu, al repte que tenim plantejat com a societat, amb poc compromís amb el bé comú, en definitiva. Hem caigut en xarxes de l'Administració que apliquen criteris molt conservadors i molt garantistes que, quan arriben al nivell dels funcionaris que les han d'aplicar, es converteixen en autèntics laberints kafkians. Una cursa d'obstacles en la que

molts projectes acaben perdent-se.

El Govern no hauria d'inhibir-se davant d'aquesta evidència. Les Taules de Moisès com els nous criteris escenogràfics i paisatgístics que limiten dràsticament el desplegament de l'energia eòlica han de ser tinguts en compte, però amb una visió política més àmplia, més responsable, que tingui en compte que paralitzar les renovables no ha de ser una opció en l'actual context d'emergència climàtica.

Necessitem, doncs, un govern que vagi més enllà de la fixació de requisits draconians per als projectes fotovoltaics i eòlics que hem d'accelerar al territori, a tot el territori, corregint els actuals desequilibris. Un govern capaç de fer pedagogia a la societat per tal de posar límits a l'actitud nimby (*not in my back yard*) que ha proliferat els darrers anys contra aquests projectes i que, sota una aparença de protecció de l'entorn natural, amaga actituds insolidàries amb el bé comú i, a la llarga, molt contraproduents. Necessitem un Govern que arbitri tot això, un Govern que, en definitiva, governi. I que ho faci tenint molt present que aquesta qüestió és extraordinària i requereix de mesures extraordinàries.

